

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/652/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1712200557
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1712200557.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa : EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, IČO : 35 724 803, zastúpená AK TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, proti odporcovi : O. Z., N. A., U..D. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne Spotrebiteľské združenie OSA, IČO : 42 260 086, Bratislava, Fedinova 9, zastúpené AK HKP Legal, s.r.o., Bratislava, Sasinkova 6, o zaplatenie 5.706,32 € s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok zo dňa 23. 8. 2012 č.k. 10C 60/2012 - 49, v pomere hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov vedľajšieho účastníka na strane odporcu **p o t v r d z u j e.**

Návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania **z a m i e t a.**

Vedľajší účastník na strane odporkyne je **p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania a to trovy právneho zastúpenia vo výške 129,67 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil konanie. Odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Zároveň navrhovateľovi priznal vrátenie súdneho poplatku vo výške 335,37 € prostredníctvom Daňového úradu Bratislava, a to po právoplatnosti uznesenia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa návrhom na začatie konania ako právny nástupca pôvodného veriteľa VÚB, a.s. domáhal, aby súd uložil odporkyňi povinnosť zaplatiť mu sumu 5.706,32 € s príslušenstvom ako nevrátenú dlžnú sumu zo spotrebiteľského úveru poskytnutého odporkyňi. Pred začatím konania vo veci samej navrhovateľ zobrať svoj návrh v celom rozsahu späť a žiadal konanie zastaviť. Súd prvého stupňa preto konanie podľa § 96 ods. 1, 3 O.s.p. zastavil a vrátil navrhovateľovi krátený súdny poplatok v zmysle § 11 ods. 3, 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

Pokiaľ ide o náhradu trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., nakoľko navrhovateľ procesne zavinil zastavenie konania. Podľa prvostupňového súdu v prípade odporcu boli splnené všetky predpoklady na to, aby mu priznal náhradu trov, ktoré mu v konaní vznikli. Keďže však odporkyňi v konaní žiadne trovy nevznikli, náhradu trov konania jej nepriznal.

V prípade vedľajšieho účastníka dospel prvostupňový súd rovnako k záveru, že mu náhradu trov konania nemožno priznať. S poukazom na právo účastníka konania dať sa v konaní zastúpiť a na právo na

náhradu trov konania, prvostupňový súd zdôraznil, že ak súd rozhoduje o trovách konania (o ich náhrade) podľa ustanovenia § 146 ods. 2, prvá veta O.s.p. (no i podľa iných ustanovení), nemôže si vystačiť iba so zistením, že účastníkovi trovy vznikli, no musí skúmať aj to, či ide o trovy vynaložené účelne. V tejto súvislosti prvostupňový súd uviedol, že sa dôkladne zaoberal otázkou účelnosti prípadne vynaložených trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka pričom dospel k záveru, že trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka nemožno považovať za trovy účelne vynaložené na uplatnenie či bránenie jeho práv, resp. práv odporkyne. Prvostupňový súd argumentoval tým, že vedľajším účastníkom v prejednávanej veci je Spotrebiteľské združenie, ktorého základnou úlohou je o.i. aj zastupovanie spotrebiteľov pred súdom a vystupovať v súdnych sporoch na strane spotrebiteľov (čl. IV bod 2. písm. e/ Stanov). V postavení vedľajšieho účastníka konania sa združenie môže dať zastúpiť v konaní advokátom, avšak náhrada za takéto zastúpenie v prípade subjektu, ktorý vznikol práve z dôvodu, aby účastníka konania (spotrebiteľa) v konaní zastupoval, nie je možné považovať za účelne vynaložené náklady pre účely náhrady trov konania v zmysle § 146 ods. 2, prvá veta O.s.p. V prejednávanej právnej veci si združenie ako vedľajší účastník uplatnilo náhradu trov právneho zastúpenia za prevzatie a prípravu zastúpenia, avšak bez možnosti oboznámiť sa s návrhom vo veci samej. Advokát združenia zároveň podal „bianco“ námietku premlčania, čím však mohlo dôjsť k navýšeniu trov konania a takáto ochrana by bola na úkor a ujmu odporkyne.

Uvedené uznesenie napadol v zákonnej lehote odvolaním vedľajší účastník na strane odporkyne; jeho odvolanie smerovalo proti výroku o trovách konania, ktorým mu prvostupňový súd nepriznal náhradu trov konania. Navrhoval v napadnutej časti uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť a priznať mu náhradu trov konania, resp. rozhodnutie v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 129,67 €. Prvostupňovému súdu vytýkal, že jeho rozhodnutie v napadnutej časti vytyka z nesprávneho právneho názoru. Nesprávne právne posúdenie veci spočíva v nesprávnej aplikácii ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa neobsahuje také dôvody, pre ktoré by mohla byť aplikácia ust. § 150 ods. 1 O.s.p. dôvodná a správna. Vedľajší účastník bol v konaní procesne disciplinovaný, o čom svedčí aj to, že si uplatnil náhradu trov konania len za dva úkony právnej služby - prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom a vyjadrenie. Vedľajší účastník v odvolaní namietal, že súd mal o trovách konania rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Tým, že navrhovateľ vzal návrh v celom rozsahu späť, zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, pričom sa tak nestalo pre správanie odporkyne. Vedľajšiemu účastníkovi v konaní vznikli trovy z titulu právneho zastúpenia podľa vyhl.č. 655/2004 Z.z. a o ich priznanie vedľajší účastník požiadal. Pri zohľadnení základných skutkovo-právnych okolností tohto ako aj ďalších obdobných konaní iniciovaných navrhovateľom je podľa názoru vedľajšieho účastníka nepochybné, že dôvodom späťvzatia návrhu navrhovateľom bolo uplatnenie námietky premlčania, ako aj to, že navrhovateľ sa od počiatku sporu spoliehal na právnu negramotnosť spotrebiteľov. Odporkyňa tak bola v konaní úspešná vďaka úkonu vedľajšieho účastníka, za ktorý vedľajšiemu účastníkovi neboli napadnutým uznesením priznaná náhrada trov konania. Podľa ust. § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Súd mal v odôvodnení rozhodnutia podrobnejšie uviesť dôvody, prečo vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Ak súd neodôvodnil svoje rozhodnutie v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale tiež k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom.

Vedľajší účastník ďalej v odvolaní poukazoval na to, že SZ OSA je občianskym združením založeným za účelom kolektívnej ochrany práv spotrebiteľov, a to aj v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a podľa § 54 Obč.zák. prejednávaná vec je typickým spotrebiteľským sporom. Čl. 169 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa Únii ukladá úloha zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov, ako aj podporovať právo spotrebiteľov na informácie a na vytváranie združení na ochranu svojich záujmov. Právo spotrebiteľov na vytváranie združení na ochranu ich záujmov, ako aj práva týchto združení, upravujú viaceré ustanovenia príslušných smerníc EÚ (napr. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/27/ES, Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/22/ES, Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES), ako aj čl. 38 Charty základných práv EÚ. Vzhľadom na uvedené považuje vedľajší účastník stanovisko popierajúce význam právneho zastúpenia za účelové a zjavne nesprávne. Výklad, ktorý by z uplatňovania práv vedľajšieho účastníka vylúčil možnosť dať sa právne zastúpiť, odporuje zákonom SR a tiež predpisom EÚ. Absurdnosť takéhoto stanoviska je o to väčšia, že navrhovateľ je obchodnou spoločnosťou, ktorá skupuje pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľských zmlúv a samotný

navrhovateľ je v konaniach zastúpený advokátskou kanceláriou, na základe čoho si navrhovateľ v konaniach uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia a súdy mu právo na náhradu trov priznávajú. Vo vzťahu k vedľajšiemu účastníkovi je ale takýto postup namietaný. Súd prvého stupňa svojím postupom a nepriznaním náhrady poprel rovnosť podmienok v konkrétnom súdnom konaní, zasiahol do procesných práv vedľajšieho účastníka, garantovaných o.i. v § 93 ods. 4 O.s.p. a znemožnil mu tak reálny výkon úloh spotrebiteľského združenia vymedzených zákonom. Zároveň tým fakticky odňal spotrebiteľovi právo na kvalifikovanú pomoc spotrebiteľského združenia v rámci súdneho procesu. Súd v obdobných konaniach v hrubom rozpore s ust. § 173 ods. 9 O.s.p. vydal platobné rozkazy bez toho, aby ex-offo skúmal neprijateľnosť podmienok spotrebiteľských zmlúv, čím poškodil spotrebiteľov a založil zodpovednosť štátu za škodu. Spochybnením opodstatnenosti právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces zahŕňajúceho aj tzv. „princíp rovnosti zbraní“. Na podporu svojej argumentácie vedľajší účastník v odvolaní poukázal na viacero súdnych rozhodnutí odvolacích súdov, ako aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 22. 12. 2010 vo veci C-279/09.

Vedľajší účastník napokon v odvolaní požiadal, aby odvolací súd v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. konanie prerušil a požiadal Súdny dvor Európskych spoločenstiev (Súdny dvor Európskej únie) o rozhodnutie o práve spotrebiteľského združenia na plnohodnotné právne zastúpenie - vrátane práva na priznanie náhrady trov konania v prípade, ak procesné úkony združenia budú v súdnom procese na prospech spotrebiteľa a budú mať včasti týkajúcej sa účasti spotrebiteľského združenia za následok úspech vo veci - ako o predbežnej otázke.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka argumentoval tým, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie (a to aj s poukazom na jeho cieľ) schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenia na ochranu spotrebiteľa podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. majú pritom možnosť využívať aj určenú podporu ministerstva. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka navrhovateľ považoval za nadbytočné a neúčelné. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, podľa navrhovateľa navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Prvostupňový súd nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, keďže tieto trovy neboli účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva a neboli ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Navrhovateľ zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania. V danom prípade podľa názoru navrhovateľa nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, t.j. že poskytol právne služby, ktorých vykonanie by malo vplyv na rozhodnutie súdu, a ktoré by nemohlo uskutočniť samotné združenie bez právneho zastúpenia.

K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo alebo posudzovať jeho platnosť. Preskúmaním vnútroštátneho práva by SD EÚ prekročil svoje právomoci. Návrh vedľajšieho účastníka na predloženie prejudiciálnej otázky preto navrhovateľ považoval za nedôvodný a účelový. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok o trovách konania potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 129,67 € s DPH, pozostávajúce z jednej polovice úkonu právnej služby vo výške 120,51 € s DPH a režijného paušálu vo výške 9,16 € s DPH. V závere svojho vyjadrenia poukázal na viacere rozhodnutia iných senátov krajských súdov v obdobných veciach a predložil ich aj ako prílohu vyjadrenia.

Odporkyňa sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka písomne nevyjadřila.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov konania vedľajšieho účastníka, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka nie je dôvodné.

Podľa § 93 ods. 2 O.s.p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník.

V zmysle citovaného ust. § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Za predpokladu, že účastníkovi konania, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje, vznikne právo na náhradu trov konania, môže byť náhrada trov konania priznaná aj samotnému vedľajšiemu účastníkovi.

Zo spisového materiálu súdnej veci je zrejmé, že súd prvého stupňa zastavil konanie z dôvodu, že podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 06.08.2012, vzal navrhovateľ návrh v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu (č.l. 46 spisu). Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zavinil zastavenie konania, odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Analogicky podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 18.04.2012 (č.l. 29 spisu).

Podľa ust. § 25 ods. 1 O.s.p. si účastník ako zástupcu môže vždy zvoliť advokáta. Nakoľko vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva ako účastník, je oprávnený tzn. môže sa dať aj vedľajší účastník v konaní zastupovať advokátom. V prejednávanej veci vedľajšieho účastníka zastupoval advokát na základe plnomocenstva, pričom z odôvodnenia napadnutého uznesenia nevyplýva, že by súd prvého stupňa popieral alebo spochybňoval právo vedľajšieho účastníka resp. ústavné právo každého - vrátane vedľajšieho účastníka na právnu pomoc vyplývajúce z čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, práve naopak. V prípade, že si účastník zvolí ako svojho zástupcu advokáta, musí však počítať aj so vznikom trov, nakoľko advokát má právo na úhradu svojich primeraných a opodstatnených nákladov. Preto skutočnosť, že súd účastníkovi právo na náhradu trov konania neprizná, sama osebe neznamená popretie rovnosti podmienok v konkrétnom súdnom konaní, a už vôbec to neznamená odňatie procesného práva účastníka na zastúpenie advokátom.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odvolací súd považuje záver prvostupňového súdu o nepriznaní náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi za vecne správny, pričom sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že tieto nespĺňajú podmienku účelnosti nevyhnutnú pre priznanie náhrady trov konania. V predmetnej právnej veci vedľajší účastník resp. právny zástupca vedľajšieho účastníka spolu s oznámením o vstupe do konania zároveň požiadal súd prvého stupňa o doručenie návrhu na začatie konania a jeho príloh a uplatnil si náhradu trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania nepoznal predmet sporu a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že právny zástupca vedľajšieho účastníka si v podaní zo dňa 30.07.2012 (č.l. 38 spisu) označenom ako vyjadrenie vedľajšieho účastníka uplatnil trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie zo dňa 27.07.2012 spolu vo výške 587,93 €. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania

vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom je spotrebiteľ, bez akejkoľvek bližšej vedomosti o predmete a štádiu konania, do ktorého vstupuje, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. Odvolacia námietka vedľajšieho účastníka, že navrhovateľ mnohokrát už len na základe jeho vstupu do konania vezme návrh späť je podľa názoru odvolacieho súdu neopodstatnená. V prejednávanej veci vedľajší účastník vo svojom vyjadrení zo dňa 18.04.2012 taktiež vzniesol námietku premlčania. Nemožno však dospieť k záveru, že navrhovateľ vzal návrh späť na základe tohto úkonu vedľajšieho účastníka, nakoľko späťvzatie návrhu je dispozičným právom navrhovateľa, keď v predmetnej veci ku späťvzatiu návrhu došlo bez uvedenia dôvodu. Vzhľadom na uvedené je potom potrebné sa prikloniť k tvrdeniu navrhovateľa uvedenému vo vyjadrení, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Dôvodný je aj argument navrhovateľa, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania.

Odvolací súd rovnako za správny považuje aj ten názor súdu prvého stupňa, že vedľajší účastník, ktorý je založený na ochranu práv podľa osobitného predpisu by mal byť schopný poskytnúť odporcovi ako spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci vedenej na súde odbornú pomoc sám. Tento názor má oporu v rozhodnutí Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 78/03, v zmysle ktorého nie je porušením základného práva na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, ak účastníkovi, ktorý disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, súd neprizná náhradu trov právneho zastúpenia, ak ich nepovažuje za účelne vynaložené, a to práve preto, že vedľajší účastník bol na ochranu spotrebiteľa zriadený a teda má byť schopný v spotrebiteľských sporoch spotrebiteľov kvalifikovane zastupovať. Preto odvolací súd v neposlednom rade prihliadol aj na skutočnosť, že vedľajší účastník vstúpil do konania ako organizácia na ochranu spotrebiteľa z vlastného podnetu a splnomocnil právneho zástupcu z radov advokátov, hoci zo samotnej podstaty vedľajšieho účastníka vyplýva, že musí byť schopný konať v mene toho, na strane koho vstupuje do konania. Zároveň je odvolaciemu súdu z rozhodovacej činnosti známe, že vedľajší účastník paušálne vstupuje do konaní, v ktorých ako navrhovatelia vystupujú určité subjekty, a to bez ohľadu na stav konania, vôľu spotrebiteľa a účelnosť úkonov vedľajšieho účastníka. Pri rozposielaní oznámení o vstupe do konaní, vyjadrení (vznesenie námietky premlčania), ide o identické typizované úkony podľa vzoru, ktoré môžu byť generované aj automatizované, pritom nemožno v každej jednej veci hovoriť o účelnom vynaložení trov právneho zastúpenia. Takéto konanie vedľajšieho účastníka nemožno považovať ani za dôkaz o jeho vôli naplniť cieľ, pre ktorý bolo toto združenie založené. Vyvoláva to skôr dôvodné podozrenie, že skutočným cieľom združenia nie je ochrana práv konkrétneho spotrebiteľa, ale zárobková činnosť právneho zástupcu vedľajšieho účastníka v podobe náhrady trov právneho zastúpenia.

Právne irelevantná je odvolacia námietka vedľajšieho účastníka týkajúca sa toho, že podľa ust. § 137 O.s.p. mu náhrada výdavkov za zastupovanie advokátom výslovne patrí. Podľa ust. § 137 O.s.p. medzi trovy konania okrem iného patrí aj náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. V prípade, že by bol názor vedľajšieho účastníka správny, tak by nepriznanie trov konania v každom jednom prípade znamenalo porušenie ust. § 137 O.s.p. Toto ustanovenie pritom len exemplifikatívne vymenúva jednotlivé druhy trov konania, pričom na ich priznanie je potrebné splnenie podmienok vyžadovaných § 142 a nasl. O.s.p., medzi ktoré patrí aj účelnosť vynaložených trov konania. Navyše vedľajší účastník ako združenie na ochranu práv spotrebiteľa nie je v prejednávanej veci právnickou osobou oprávnenou zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Vystupuje len v pozícii vedľajšieho účastníka a v zmysle § 93 ods. 4 druhá veta O.s.p. koná sám za seba. Ako právnická osoba oprávnená zastupovať v konaní by vystupovalo len v prípade, že by mu účastník konania udelil plnomocenstvo na zastupovanie, čo však v prejednávanej veci nebolo preukázané a vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastného podnetu.

Pokiaľ ide o rozsudok Súdneho dvora EÚ, na obsah ktorého poukázal vo svojom odvolaní vedľajší účastník, odvolací súd uvádza, že Súdny dvor EÚ v tomto rozsudku ustálil, že zásada účinnej súdnej ochrany, ako je stanovená v článku 47 Charty, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania a/alebo zastupovanie advokátom. Z uvedeného rozsudku však nevyplýva, že by vedľajší účastník ako právnická osoba založená na ochranu práv spotrebiteľa, mal vo všetkých konaniach, do ktorých vstúpi, právo na náhradu trov právneho zastúpenia bez

splnenia podmienok vyžadovaných Občianskym súdnym poriadkom, a teda okrem iného aj účelnosti vynaložených trov konania.

Odvolací súd vo vzťahu k rozhodnutiam iných krajských súdov, na ktoré navrhovateľ vo svojom vyjadrení a vedľajší účastník vo svojom odvolaní poukazujú, uvádza, že nie je viazaný rozhodnutiami iných krajských súdov v obdobných veciach. Aj po oboznámení sa s obsahom týchto rozhodnutí zotrváva na svojom právnom názore, že trovy vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené, a preto mu nevzniklo právo na ich náhradu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka je vecne správne, nakoľko navrhovateľ procesne zavinil zastavenie konania, a preto odporcovi a aj vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na ich náhradu. Odporcyni v konaní žiadne trovy nevznikli a trovy uplatnené vedľajším účastníkom neboli účelne vynaloženými trovami, nakoľko úkony, za ktoré si v konaní uplatnil právo na ich náhradu, neboli nevyhnutné pre úspech vo veci, t. j. vedľajší účastník neposkytol odporcovi žiadne služby, ktorých vykonanie by malo akýkoľvek vplyv na rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa ďalej zaoberal návrhom vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy. (Pozn.: Od 1.12.2009 v dôsledku prijatia Lisabonskej zmluvy oficiálny názov Súdného dvora znie Súdny dvor Európskej únie; názov Súdny dvor Európskych spoločenstiev sa používal do 30.11.2009.)

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c) O.s.p. prichádza do úvahy vtedy, ak sa vedie konkrétne sporové konanie pred vnútroštátnym súdom, v rámci ktorého vznikne potreba výkladu či stanovenia hraníc aplikácie únieového práva, pretože vyriešenie tejto otázky je spôsobilé podstatným - prejudiciálnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie vo veci samej. V súvislosti s prerušením konania však treba uviesť, že súd v skutočnosti môže, ale nemusí prerušiť konanie, pretože nie každý súd je povinný obrátiť sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor, ale len súd, ktorý rozhoduje v poslednom stupni bez toho, aby sa proti jeho rozhodnutiu mohol podať opravný prostriedok alebo ak sa v konaní pred vnútroštátnym súdom rieši otázka platnosti právneho aktu Európskej únie. Súd môže rozhodnúť o prerušení konania z vlastnej iniciatívy alebo môže takéto prerušenie konania navrhnúť účastník, avšak súd nie je v každom prípade povinný takému návrhu vyhovieť bez toho, aby o tom rozhodoval. Ak nejde o prípad obligatórneho konania o prejudiciálnej otázke, tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu, či požiada Súdny dvor o vyriešenie predbežnej otázky, a preto nemôže byť vyvolaný samotným podnetom alebo návrhom účastníka konania. V prípade, ak by vnútroštátny súd uznesením rozhodol o tom, že bude iniciovať konanie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy, konanie preruší a obráti sa na Súdny dvor so žiadosťou.

System prejudiciálneho konania je základným mechanizmom práva Európskej únie, ktorého účelom je poskytnúť vnútroštátnym súdom prostriedok pre zabezpečenie jednotného výkladu a uplatňovanie práva Európskej únie v každom členskom štáte. Cieľom prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ je zabezpečiť jednotný výklad a aplikáciu komunitárneho práva a nie riešenie konkrétnych sporov, ktoré sú v kompetencii vnútroštátnych súdov a ani posudzovanie súladu vnútroštátneho práva s právom komunitárnym (Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 155/2011). Súdny dvor nerozhoduje ani o sporných skutkových otázkach konania pred národným súdom, ani o výklade alebo aplikácii vnútroštátneho práva.

Vedľajší účastník svojim návrhom formuloval otázky, v zmysle ktorých sa domáhal, aby Súdny dvor EÚ zodpovedal na otázku výkladu vnútroštátneho práva. V položených otázkach nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale vedľajší účastník sa v podstate domáhal zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol, že nepožiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, čím nie je daný dôvod pre obligatórne prerušenie konania zo strany odvolacieho súdu, a preto návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania zamietol.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, priznal podľa podaného vyčíslenia náhradu trov vynaložených v odvolacom konaní za podané vyjadrenie k odvolaniu vo výške 129,67 €, ktoré uložil vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne s poukazom na ustanovenie § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľa do troch dní.

Trovy odvolacieho konania predstavujú teda odmenu advokáta za 1 úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k odvolaniu doručené súdu dňa 9.11.2012, keď odmena advokáta za 1 úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1, § 14 ods. 3 písm. b) Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb sumu 120,51 €, aj s poukazom na ustanovenie § 15 písm. a) citovanej vyhlášky + 1 x 9,16 € režijný paušál. Táto odmena advokáta bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o 20 %.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.